

OVERDENKING

Een time-out met God

Iemand zei het, tijdens één van de wijkcontactavonden. “Is er MEER?”, vroegen we ons af. Daar waren we het wel over eens. Er was MEER. We geloofden allemaal in het bestaan van de God van de bijbel. Maar toen kwam het. Dat het ook wel eens moeilijk was om te geloven. Dat we God ook wel eens kwijt waren. Eén persoon zei het heel treffend: “Ik heb ook wel eens een time-out met God gehad.”

Een mooie uitdrukking - voor een minder mooie periode in je leven. Veel mensen zullen het in elk geval herkennen. Onder invloed van verdriet in je leven. Tegenslagen. En soms is er misschien niet eens een hele duidelijk oorzaak. Maar: dat het met je geloof even niet lukt. Dat het even niet loopt. Dat het je niks doet. Een time-out met God.

Is dat erg? Ik denk dat het begrijpelijk is. We zijn geen robots. We geloven niet ‘op de automatische piloot’. We zijn mensen. En mensen zijn nou eenmaal wisselvallig. In die zin: ik geloof niet dat we het elkaar kwalijk moeten nemen. Zou God dat wel doen?

Tegelijk: als het goed is, kunnen we ons er niet bij neerleggen. Wat erg is, is als je God kwijt bent *en dat je eigenlijk niks doet*. Dan zou die periode ook wel eens geen time-out kunnen blijken te zijn. Geen ‘tussenperiode’. Dan zou het wel eens definitief kunnen worden. Voorgoed God kwijt. Dat is in elk geval wel erg...

Ik denk: zolang we maar naar God blijven verlangen. Zolang we maar blijven hopen om Hem weer te vinden, weer iets van Hem te ervaren in ons leven. Dan is een time-out in je geloofsleven niet onoverkomelijk. “Zoals een hinde smacht naar stromend water, zo smacht mijn ziel naar U, o God.”, Psalm 42:2. Zolang we daar iets van mee kunnen maken, moeten we aan een mindere periode in ons leven met God niet al te zwaar tillen.

Is dat erg? Tijdens een andere wijkcontactavond bracht ik het zelf in. Toen zei iemand: “Maar wat nou als Jezus net in jouw time-out terug komt? Hoe loopt het dan met je af? Misschien is zo’n time-out in je

geloof toch wel minder onschuldig dan we denken...”

Spannende vraag. Terechte vraag. Het geeft nog maar weer aan dat we ons er inderdaad niet te makkelijk bij neer moeten leggen als we God eens kwijt zijn. Er staat nogal wat op het spel!

Tegelijk: zouden we nou echt ‘verloren’ zijn als Jezus terugkomt op het moment dat wij het met ons geloof even niet meer weten? Dat kan ik me toch ook weer niet voorstellen. Nee, dat is geen pleidooi voor vrijblijvendheid. Maar: geldt juist hier niet dat het uiteindelijk niet afhangt van onszelf, zelfs niet van ons geloof, maar van God, Zijn trouw en Zijn genade? Als ik de trouw van God even niet meer zie. Zou die er dan ook niet meer zijn? Maken we onszelf dan niet veel te belangrijk?

Is dat erg? Wat dezelfde persoon die over de time-out met God begon ook zei. “God had geen time-out met mij.” Misschien is dat wel het belangrijkste. Wij zijn het wel eens kwijt. Wij zijn God wel eens kwijt. God is ons nooit kwijt. Ook als je er zelf even niks van merkt. Hij laat je echt niet los. Hij blijft op je betrokken. En wat een zegen als je dat later toch weer mag gaan zien.

*Vaste rots van mijn behoud
als de zonde mij benauwt,
laat mij steunen op uw trouw,
laat mij rusten in uw schouw,
waar het bloed door U gestort,
mij de bron des levens wordt.*

(ELB 189a:1)

Ds. K.A. Hazeleger